

CSÉFALVAY FANNI

KEDVENC VÁROSOM

Sokat gondolkodtam azon, hogy melyik is az én kedvenc városom. Felsőpatony, ahol felnőttem? Dunaszerdahely, ahol elvégeztem a középiskolát? London, ahova mindig nagy vágyam volt eljutni? Kétségtől szeretem ezeket a városokat, falvakat, de a végző döntésem a magyarországi Győrre esett.

Ez a város Győr–Moson–Sopron megye székhelye. Londonhoz képest kisváros, azonban Felsőpatonyhoz vagy Dunaszerdahelyhez viszonyítva egyértelműen nagyvárosnak tekinthető a maga 130 000 lakosával és 175 000 négyzetkilométerével. Igazi kulturális központ, egyetemi város. Számos nevezetessége van, például a városháza óratornya, a Bécsi kapu tér, a városban található Rába és Duna találkozási és a bazilika.

Sokak számára egy város a szépsége vagy a benne lakó emberek miatt kedves, számomra azonban a sok-sok emlék az, ami fontossá teszi. Amióta az eszemet tudom, ide jártunk a szüleimmel. Rengeteg órát töltöttünk el a sétálóutcákon sétálgatva, nézegetve a kirakatokat, fagyit nyalva, beszélgetve. A győri pláza mozija gyakran volt úti célunk, illetve gyakran csak azért ültünk kocsiba, hogy itt fogyasszuk el hármasban a kedvenc pizzánkat, beüljünk a McDonald's-ba vagy üldögeljünk kicsit a Duna partján a kacsákat figyelve. Amikor már idősebb lettem, a középiskola számos alkalommal szervezett színházlátogatást a Győri Nemzeti Színházba, ahol csodás darabokat láttam, fantasztikus élményeket

szereztem, és aminek köszönhetően megszerettem a színházat.

Szinte minden március 15-én édesapámmal (a covid-helyzet előtt) ott voltunk a fesztiválon, kokárdával a szívünkön, megnéztük a felvonulást és elénekeltük a tömeggel a magyar himnuszt. Minden karácsonyi vásáron puncsot vagy forralt bort iszogatva sétáltunk a fények alatt. A tizennyolcadik születésnapomon Győrben készítettem el életem első tetoválását egy győri művésszel, a huszadikon pedig a következőt.

Nemcsak a szüleimmel, de a párommal is sok közös emlékmű köt ide. Közös moizások, séták a tavaszi tájban, nyári kiruccanás a szabadstrand melletti kis erdőbe, órákon át tartó beszélgetések, nevetés, boldogság. Szeretek a Fő tér egy padján üldögelni, nézni a gyerekeket, amint a szökőkút körül rohagnak, vidáman játszanak. Miután megszereztem a jogosítványomat, az első hosszabbnak tekinthető utam is ide vezetett, azóta pedig már nagyon sokszor megtettem ezt a távot.

Mindig szerettem volna Győrben élni. Először a művészeti középiskolába való jelentkezés gondolatával játszottam el, majd később a Széchenyi István Egyetemre vágytam, de az élet másképp hozta. Ha a jövőre gondolok, még mindig el tudok képzelni egy kis lakást a város szívében, ami pont olyan, amilyennek megálmodtam. Remélem, hogy a későbbiekben is még sok kedves emléket szerzek Győrrel, illetve megismerik majd a gyerekeim is ezt a csodálatos várost.

Kiadványunkat támogatta a Szlovák
Köztársaság Kisebbségi Kulturális
Alapja.

Realizované s finančnou podporou
Fondu na podporu kultúry
národnostných menšín.